

Motion till riksdagen 2025/26:2798

av **Tony Haddou m.fl. (V)**

Svensk flyktingpolitik

Innehållsförteckning

Förslag till riksdagsbeslut.....	3
1 Inledning.....	5
1.1 Människor på flykt.....	5
1.2 Flyktingkonventionen.....	6
2 Ändringar i utlänningslagen.....	7
3 Paradigmskifte.....	8
4 Riv upp lagändringarna m.a.a. proposition 2023/24:18.....	9
5 Översyn och övergångsbestämmelser.....	10
5.1 Regularisering.....	11
5.2 Övergången från barn till vuxen.....	12
5.3 Stärk barnrättsperspektivet i utlänningslagen.....	12
5.4 Stärk barnrättsperspektivet i asylutredningen.....	13
5.5 Kvinnor och flickor i migrationspolitiken.....	14
5.6 Hbtqia-personers rättigheter i asylprocessen.....	15
5.7 En rättssäker asylprövning.....	17
6 Utvidga rätten till familjeåterförening.....	17
6.1 Dra tillbaka SOU 2025:95.....	18
6.2 Stärk familjeåterförening.....	18
6.3 Ta bort 18-årsgränsen för familjeåterförening.....	19
6.4 Återinför sista länken-bestämmelsen.....	19
7 Öka antalet kvotflyktingar.....	19
8 Återvändande.....	20
8.1 LMA.....	21
9 Verkställighetshinder.....	22

10 Villkoren för asylsökande och ukrainska flyktingar	23
10.1 Dagersättning	24
10.2 Meningsfull sysselsättning och förbättrad levnadsstandard	25
10.3 Rätt till folkbokföring	26
11 Bristande vandel	27
12 Arbetskraftsinvandringen och spårbyte	28

Förslag till riksdagsbeslut

1. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att lagändringarna om anhöriginvandring med anledning av proposition 2023/24:18 bör rivras upp och tillkännager detta för regeringen.
2. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att lagändringarna om uppehållstillstånd av humanitära skäl med anledning av proposition 2023/24:18 bör rivras upp och tillkännager detta för regeringen.
3. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att regeringen bör återkomma med förslag om att återgå till utlänningslagen som den såg ut innan begränsningslagen trädde i kraft och tillkännager detta för regeringen.
4. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att regeringen vid en återgång till utlänningslagens lydelse före den 20 juli 2016 bör återkomma med förslag på översyn av lagen och nödvändiga övergångsbestämmelser och tillkännager detta för regeringen.
5. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att de ensamkommande barn och unga som varit i Sverige i över ett år ska beviljas permanenta uppehållstillstånd och tillkännager detta för regeringen.
6. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att regeringen bör utreda möjligheten att införa en form av regularisering för den som levt i Sverige under en längre tid, oavsett tidigare uppehållsrättslig status, och tillkännager detta för regeringen.
7. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att regeringen bör genomföra en översyn av utlänningslagens åldersgränser och vilka konsekvenser de har i syfte att stärka skyddet för dem mellan 18 och 21 år och tillkännager detta för regeringen.
8. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att regeringen bör återkomma med förslag om att tydliggöra barnspecifika former av förföljelse som flyktinggrund i utlänningslagen och tillkännager detta för regeringen.
9. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att regeringen bör återkomma med förslag om att i utlänningslagen stärka barnets rätt att komma till tals och tillkännager detta för regeringen.
10. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att regeringen bör återkomma med förslag om att utvisningar av tvångsomhändertagna barn förutsätter godkännande av socialnämnden och tillkännager detta för regeringen.
11. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att regeringen bör återkomma med förslag om inrättande av barnanpassade utredningsenheter på Migrationsverket och tillkännager detta för regeringen.
12. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att regeringen bör återkomma med förslag om en tidsgräns för start av asylutredningar som rör barn, och detta tillkännager riksdagen för regeringen.
13. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att regeringen bör återkomma med förslag om inrättande av en särskild inspektion för att säkerställa att Migrationsverkets rutiner och riktlinjer tillämpas rättssäkert och enhetligt och tillkännager detta för regeringen.

14. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att regeringen bör utreda behoven av ökad kunskap om ensamkommande flickor och specifika asylskäl för gruppen och tillkännager detta för regeringen.
15. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att regeringen bör återkomma med förslag om att stärka skyddet för hbtqia-personer i asylprocess och tillkännager detta för regeringen.
16. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att regeringen bör säkerställa att Migrationsverket kan erbjuda tolkar med hbtqia-kompetens och tillkännager detta för regeringen.
17. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att regeringen bör tillsätta en utredning för att se över rättssäkerheten inom asylprocesser och tillkännager detta för regeringen.
18. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att regeringen omgående och utan vidare åtgärder bör dra tillbaka SOU 2025:95 Skärpta villkor för anhöriginvandring och tillkännager detta för regeringen.
19. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att regeringen bör återkomma med förslag på hur rätten till familjeåterförening kan stärkas och tillkännager detta för regeringen.
20. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att regeringen bör återkomma till riksdagen med förslag om ett borttagande av 18-årsregeln i utlänningslagen och tillkännager detta för regeringen.
21. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att regeringen bör återkomma till riksdagen med förslag om ett återinförande av sista länkenbestämmelsen i utlänningslagen och tillkännager detta för regeringen.
22. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att regeringen bör återkomma med förslag om att öka antalet som vidarebosätts till Sverige till 5 000 per år och tillkännager detta för regeringen.
23. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att regeringen bör återkomma med en strategi för återvändandepolitiken som bygger på erfarenheter av vad som fungerar och där migrationspolitikens mål samverkar, enligt beskrivningen i motionen, och tillkännager detta för regeringen.
24. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att 2016 års ändringar i lagen (1994:137) om mottagande av asylsökande m.fl. ska rivas upp och tillkännager detta för regeringen.
25. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att regeringen ska återkomma med förslag utifrån Uppehållstillstånd på grund av praktiska verkställighetshinder och preskription (SOU 2017:84) och tillkännager detta för regeringen.
26. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att regeringen bör återkomma med förslag om att höja dagersättningen till nivån på riksnormen i försörjningsstödet och sedan räkna upp den enligt riksnormen och tillkännager detta för regeringen.
27. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att regeringen bör återkomma med förslag om att ge asylsökande och de som omfattas av massflyktsdirektivet rätt att, utan undantag, läsa svenska för invandrare (sfi) och tillkännager detta för regeringen.
28. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att regeringen bör återkomma med förslag på åtgärder som förbättrar levnadsstandarden för

- utlänningar med tillfälligt skydd som är under 20 år och över 66 år, och detta tillkännager riksdagen för regeringen.
29. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att regeringen bör återkomma med förslag om att utlänningar med tillfälligt skydd ska kunna folkbokföras i Sverige så snart ett uppehållstillstånd har beviljats, och detta tillkännager riksdagen för regeringen.
 30. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att regeringen omgående och utan vidare åtgärder bör återkalla Vandelsutredningen (SOU 2025:33) och tillkännager detta för regeringen.
 31. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att regeringen bör genomföra en fullständig översyn av utlänningslagstiftningen i syfte att skapa ett enhetligt, mer lättöverskådligt och humant regelverk och tillkännager detta för regeringen.
 32. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att regeringen med omedelbar verkan bör återinföra möjligheten till spårbyte och tillkännager detta för regeringen.

1 Inledning

Vänsterpartiet vill ha en mänsklig och välkomnande flyktingpolitik. I en tid då asylrätten är under attack i såväl Sverige som Europa står vi fast vid försvaret av rätten till skydd och trygghet. Alla ska ha möjlighet att söka skydd undan förföljelse och förtryck och få sina asylskäl prövade på ett rättssäkert sätt. Om det ska bli verklighet måste EU släppa in dem som söker skydd så att de kan få sina skäl prövade. Så är det inte i dag. I stället byggs murarna runt EU ständigt högre och nästan alla legala möjligheter att ta sig in täpps till.

De som ändå lyckas ta sig till Europa har få möjligheter att påverka var de ska få leva sina liv. Sverige och övriga EU-länder kränker systematiskt asylsökandes mänskliga rättigheter. För att ändra på det måste murarna runt EU rivas, fler länder måste ta sitt ansvar för mottagandet av människor på flykt, och asylsökande måste få större inflytande över var de söker asyl. Vänsterpartiets syn på EU:s migrationspolitik utvecklas i motionen EU:s migrationspolitik (mot. 2025/26:198).

I Sverige krävs en rad ändringar i utlänningslagen för att säkerställa att skyddsbehövande och migranter får sina mänskliga rättigheter tillgodosedda och ges en rättvis och rättssäker prövning av skyddsskäl eller andra skäl för uppehållstillstånd.

I Vänsterpartiets Sverige är migration naturligt och självklart. Här kan människor på flykt hitta en fristad och andra kan återförenas med sin släkt, studera eller påbörja ett liv med den de älskar. Vårt Sverige sätter mänskliga rättigheter i främsta rummet.

1.1 Människor på flykt

Enligt FN:s flyktingorgan UNHCR befann sig i slutet av 2024 över 123 miljoner människor på flykt från krig, konflikter och förföljelse i världen. Det är det högsta antalet någonsin. Av dessa var 40 procent barn under 18 år – det är 49 miljoner barn. Runt 73 miljoner var internflyktingar i sitt hemland, och 42 miljoner var på flykt i ett annat land. Resterande var asylsökande som väntade på beslut på sin ansökan. Av de 42

miljoner som flytt till ett annat land har nästan 70 procent flytt till ett grannland. Drygt 30 miljoner flyktingar finns under UNHCR:s mandat, strax under sex miljoner under UNRWA:s (FN:s hjälporgan för Palestinaflyktingar) och lika många behöver internationellt skydd (in need of international protection).

Människor flyr framför allt från politiskt förtryck, krig och våld. De bakomliggande orsakerna är en ojämlik och orättvis värld samt klimatförändringar. Samtidigt som vi arbetar för ett mänskligt och välkomnande mottagande av människor på flykt måste vi bekämpa de orättvisor, den ojämlikhet samt de krig, konflikter och klimatförändringar som ligger bakom flykten.

Världens konflikter utkämpas till största delen med vapen som tillverkats i den rika delen av världen. Vapenhandeln genererar stora vinster för vapenindustrin samtidigt som den orsakar död, förstörelse och massflykt. Som en av världens 15 största vapenexportörer bidrar Sverige aktivt till att människor tvingas att fly, inte minst genom att exportera vapen till länder som kränker grundläggande mänskliga rättigheter och till länder som för krig. Enligt Svenska Freds gick 2024 hela 37 procent av den svenska vapenexporten till icke-demokratier. Och trots riktlinjer som borde förhindra vapenexport till länder i krig och konflikt så finns det i toppen av listan över länder som under tioårsperioden 2015–2024 köpt mest krigsmateriel av Sverige flera länder som deltar i väpnade konflikter.

Utöver detta växer gruppen klimatflyktingar, som en följd av att klimatet förändras och slår sönder människors möjligheter att leva i sina hemtrakter. UNHCR uppskattar antalet fördrivna på grund av klimat och katastrofer under ett år till runt 20 miljoner, men trenden är tyvärr att antalet klimatflyktingar i världen kommer att öka stort på grund av extrema väderhändelser. Vid ökad konkurrens om minskande naturresurser skapas och förstärks dessutom väpnade konflikter. Sverige har med andra ord ett stort medansvar när det kommer till klimatflyktingar.

När behoven av hjälp är stora måste vi i den rika delen av världen ta vårt ansvar och hjälpa dem som är mest utsatta. Vi får aldrig använda människorna på flykt som ett argument för att stänga gränser och förvägra människor skydd. Ändå är det precis så Sverige och Europa agerat de senaste åren. Denna politik måste förändras till en human och värdig behandling av människor på flykt.

1.2 Flyktingkonventionen

FN:s flyktingkonvention, som utgör grunden för asylrätten och människors möjligheter att få skydd undan krig och förtryck, kom till 1951. Dels för att möta behovet av en politik som värnar dem som under andra världskrigets grymheter utsatts för förföljelse, krig och förtryck, dels för att praktiskt hantera det faktum att stora folkgrupper hade tvångsförflyttats p.g.a. kriget och nu levde i ett annat land än det de var medborgare i. Flyktingkonventionen har uppdaterats med tilläggsprotokoll för att anpassas efter nya verkligheter och den har varit, och är fortfarande, viktig för att garantera skyddet för människor på flykt. Men både ursprungskonventionen och tilläggen innehåller begränsningar. Den mest påtagliga utifrån dagens situation är att de förutsätter att den människa som flyr befinner sig i landet där hen ska söka asyl, eftersom det var så situationen såg ut efter andra världskriget. Det finns inga bestämmelser i konventionerna som reglerar rättigheterna under själva flykten. I dag är situationen en annan än när konventionen och tilläggen skrevs. Människor flyr från förtryck eller förföljelse eller hotas av pågående

krig, ibland inom landets gränser och ibland till ett grannland där det också råder svåra och osäkra förhållanden.

Konventionen lägger också grunden för vilka som har rätt till asyl. Utgångspunkten är att förföljelse, förtryck och krig utgör anledningar till att kunna få asyl. I svensk lagstiftning finns en bestämmelse om att särskilda och synnerligen ömmande omständigheter kan ge rätt till uppehållstillstånd, t.ex. svåra sjukdomstillstånd eller levnadsvillkor som gör det direkt stötande att avvisa eller utvisa de som är drabbade. Dessa skyddsgrunder har dock begränsats avsevärt på senare år.

Att vara utsatt p.g.a. fattigdom, svält eller sjukdom ger enligt flyktingkonventionen eller tilläggsprotokollen inte rätt till asyl, trots att behoven av skydd inte nödvändigtvis är mindre för de drabbade. Den ekonomiska eller sociala situation som människor på flykt befinner sig i är ofta en nära följd av diskriminerande och förtryckande politiska beslut. I debatten har begreppet ”ekonomiska migranter” kommit att användas, ofta godtyckligt, för att beskriva människor på flykt som inte har rätt till skydd enligt flyktingkonventionen. Den rika delen av världen har under senare år också blivit alltmer stängd för dessa grupper. På så vis används flyktingkonventionen för att begränsa möjligheterna att komma till den rikare delen av världen, snarare än att ses som en garanterad miniminivå för skydd.

I dagens politiska klimat, då starka nationalistiska och högerextrema vindar blåser, måste trots allt vi som tror på mänskliga rättigheter fortsätta att försvara FN:s flyktingkonvention.

2 Ändringar i utlänningslagen

Sommaren 2021 trädde ändringar i utlänningslagen i kraft, efter fem år med begränsningslagen (lagen [2016:752] om tillfälliga begränsningar av möjligheten att få uppehållstillstånd i Sverige). Dessa ändringar, som baseras på betänkandet från den parlamentariska migrationskommittén, innebar att huvuddragen i begränsningslagen blev permanenta.

Regeringen motiverade ändringarna med formuleringen: ”Det finns behov av ändrade regler för att regelverket om möjlighet att beviljas uppehållstillstånd i Sverige ska vara långsiktigt hållbart och inte väsentligen avvika från regelverken i andra EU-länder. Regelverket ska vara humant, rättssäkert och effektivt och värna asylrätten.”

Vänsterpartiet instämmer i att det behövs en ny migrationspolitik. Vi anser att den svenska asyllagstiftningen behöver förbättras och utvecklas. Efter flera års tvära kast och otillräckligt beredd lagstiftning är det hög tid att skapa en genomtänkt och solidarisk flyktingpolitik som tar avstamp i internationella konventioner och deras andemening. Tyvärr lever de nu genomförda förändringarna varken upp till regeringens ambitioner eller Vänsterpartiets förhoppningar.

Förändringarna innebar att den kraftigaste omsvängningen av svensk migrationslagstiftning någonsin (begränsningslagen), med undantag av några mindre ändringar, blev permanent. Sverige har därmed en lagstiftning som är näst intill så sträng den kan vara utan att bryta mot de konventioner och den EU-rätt som Sverige är bundet att följa. Denna förändring har lett till dramatiska försämringar av förutsättningarna för dem som söker skydd i Sverige, för integrationen och för samhället i stort.

I propositionen bakom lagändringen konstaterade regeringen själv att förslagen skulle leda till försämringar ur ett barnrättsperspektiv, försämrad jämställdhet, försämrad integration samt vissa försämringar avseende nyanländas hälsa. Förklaringen till att regeringen ändå ville genomföra alla dessa försämringar var att den ansåg det sannolikt att de skulle få färre människor att söka skydd i Sverige och att det skulle leda till att andra länder tog ett större ansvar.

Vänsterpartiet står inte bakom ambitionen att färre ska söka skydd i Sverige. Inte heller finns det något stöd för föreställningen att strängare regler skulle leda till att färre söker sig hit eller att andra länder tar ett större ansvar. Det har fem år med begränsningslagen visat. Förändringarna är i stället uttryck för den sämsta formen av symbolpolitik, som syftar till att skyla över oförmågan att bygga upp en robust välfärd och utjämna klyftorna i samhället genom att skylla på dem som sökt skydd från krig och förtryck. Som resultat blir Sverige ett sämre land att leva i, både för den som söker skydd och för alla andra som lever här. Vänsterpartiets svar på de förändringar av utlänningslagen som trädde i kraft sommaren 2021 beskrivs närmare i slutbetänkandet från Migrationskommittén (SOU 2020:54) samt i motionerna 2022/23:1230 och 2020/21:4064.

3 Paradigmskifte

Omläggningen av migrationspolitiken under S-MP-regeringen, med begränsningslagen som främsta exempel, innebar ett skifte när det gäller synen på rättigheter och integration. Från att se rättigheter som en väg till integration valde en majoritet i riksdagen – under ledning av Socialdemokraterna – att använda undandragande av rättigheter som ett sätt att försöka skrämja bort människor på flykt. Omläggningen av politiken motiverades nästan uteslutande med att de försämrade levnadsvillkoren för nyanlända skulle få färre att söka sig till Sverige.

Den högerkonservativa regering som tillträdde 2022 tar detta skifte ett steg längre genom att föreslå en politik som syftar till att få människor som redan befinner sig i Sverige att vilja lämna landet. Deras politik innebär därmed att levnadsvillkoren försämrats även för människor som levt i Sverige under lång tid. Regeringen bygger på ett samarbete mellan delar av den forna Alliansen och Sverigedemokraterna – det organiserade kapitalets och den organiserade rasismens parlamentariska företrädare. Tidöavtalets skrivningar pekar fram mot en ekonomisk politik som liknar Alliansens negativa arbetslinje, men nu med etniska förtecken.

Alliansregeringen riktade sina attacker mot sjuka och arbetslösa. När sjukförsäkringen och a-kassan skulle nedmonteras beskrevs dessa grupper som lata, simulanter och belastningar för samhället. Därmed blev nedskärningarna lättare att motivera. I Tidöavtalet har utrikesfödda fått ta över rollen som grunden till Sveriges alla problem. Genom att utmåla dem som inte fötts här som ett hot och en belastning blir det lättare att villkora deras välfärd och rättigheter. Nedmonteringar av trygghetssystem, välfärd och rättighetsskydd blir lättare att motivera om man pekar på vissa grupper och börjar där. Det är dock tydligt att det inte kommer att sluta där.

Vänsterpartiet kommer aldrig att acceptera en sådan politik, som splittrar och delar upp samhället i olika grupper med olika rättigheter. Vi vet att vårt starkaste verktyg är solidaritet. Genom en stark och robust välfärd som omfattar oss alla kan vi alla få

förutsättningar att skapa goda liv för oss själva och ett gott och tryggt samhälle tillsammans. Det är dags för ett nytt paradigmskifte.

4 Riv upp lagändringarna m.a.a. proposition 2023/24:18

I Tidöavtalet enades Moderaterna, Kristdemokraterna, Liberalerna och Sverigedemokraterna om en mängd reformer på migrations- och integrationsområdet (RUT 2023:1523). Under Tidöregeringens första två år vid makten har åtskilliga utredningar tillsatts och ett stort antal myndighetsuppdrag utfärdats. Därtill har ett antal propositioner lagts på riksdagens bord (RUT 2024:866). Vänsterpartiet vill här lyfta fram en av dessa propositioner som vi menar är särskilt problematisk.

I propositionen Vissa skärpta villkor för anhöriginvandring och begränsade möjligheter till uppehållstillstånd av humanitära skäl (prop. 2023/24:18) föreslogs ändringar i utlänningslagen som innebär att villkoren för anhöriginvandring skärps i vissa fall samt att möjligheten att bevilja uppehållstillstånd av humanitära skäl begränsas. Riksdagen ställde sig bakom regeringens förslag. Lagändringarna trädde i kraft den 1 december 2023.

Vänsterpartiet avslög propositionen med hänvisning till de negativa effekter som lagändringarna får för de individer som drabbas. Lagändringarna kommer i hög grad att försvåra möjligheten till dels familjeåterförening, dels uppehållstillstånd av humanitära skäl. Det kommer i synnerhet att påverka barn och barns rättigheter, såväl direkt som indirekt. Det kan vi inte acceptera. Vänsterpartiet anser att Sverige ska ha en mänsklig och välkomnande flyktingpolitik. En politik som gör det möjligt för anhöriga att återförenas i Sverige utan orimligt högt ställda krav. En politik som gör det möjligt att få uppehållstillstånd av humanitära skäl utan kraftiga begränsningar. Kort sagt: en politik som är i enlighet med de konventioner som Sverige har skrivit under (mot. 2023/24:2745). Vänsterpartiet står fast vid vår ståndpunkt och menar att lagändringarna med anledning av proposition 2023/24:18 bör rivas upp.

Lagändringarna om anhöriginvandring med anledning av proposition 2023/24:18 bör rivas upp. Detta bör riksdagen ställa sig bakom och ge regeringen till känna.

Lagändringarna om uppehållstillstånd av humanitära skäl med anledning av proposition 2023/24:18 bör rivas upp. Detta bör riksdagen ställa sig bakom och ge regeringen till känna. En återgång till den tidigare utlänningslagstiftningen.

Vänsterpartiet kan med stor sorg konstatera att det i Sveriges riksdag finns en majoritet som vill stoppa människor som flyr från krig och förföljelse, i stället för att bekämpa orsakerna till flykten och stoppa vapenexporten till de krigande förtryckarna. Samma riksdagspartier står bakom att världens rikaste kontinent anlitar turkisk militär och libyska miliser för att beskjuta människor på flykt för att trycka bort dem från EU:s gränser. Det borde vara självklart att man i stället samarbetar inom unionen för ett humant mottagande av dem som tvingas fly. Det finns skrämmande nog också en majoritet som vill använda biståndet till fattiga länder för att tvinga dem att stoppa människor på flykt. Samtidigt gör man inget för att stoppa skatteflykten från samma länder. I en tid då nöden är enorm, när rekordmånga människor befinner sig på flykt och de humanitära behoven är stora behövs Sveriges röst som humanitär stormakt. Majoriteten i Sveriges riksdag vill i stället göra Sverige till en humanitär lilleputtstat.

Det faktum att människor runtom i världen tvingas att fly för sina liv är ett stort problem, inte att några få av dem vill söka skydd i Sverige. Bilden av Sverige som ett land där människors rättigheter respekteras, där även kvinnor och barn har rättigheter och goda förutsättningar att förverkliga sina livsambitioner, är en bild vi ska vara stolta över och både värna och förstärka. Men det krävs aktiv handling för att det inte ska vara en tom, falsk bild.

Ambitionen bakom den nya lagstiftningen tycks vara att Sverige ska bli ett sämre land, som människor inte vill bo och leva i. Det är en politisk vision som Vänsterpartiet är mycket främmande för.

Insikten att borttagande av rättigheter aldrig stannar vid att omfatta specifika grupper förpliktigar. Asylrätten skapades inte för dagar av fred och frihet utan för svåra tider då mänskligheten visar upp sina värsta sidor. Historiskt ser vi, från misslyckade internationella försök att enas om att rädda judar undan den förestående Förintelsen 1938 till skärpt migrationslagstiftning i Sverige under Balkankriget och nutidens misslyckade försök att hitta gemensamma ansvarstaganden i EU, att det är lättare för stater att enas om att stänga gränser och skärpa lagstiftning än att besluta om system för att rädda människor på flykt. Därför är asylrätten en grundläggande rättighet som måste försvaras, i vårt samhälle och internationellt.

Kvotflyktingssystemet måste alltid kompletteras med andra vägar till skydd. Här behöver Sverige visa vägen genom att delta i fördelning av kvotflyktingar och omfördelning av flyktingar inom EU och samtidigt försvara rätten att söka asyl via fler lagliga vägar och en utlänningslag som rättvist och rättssäkert lever upp till innehållet och andemeningen i de konventioner som Sverige är bundet av.

Mot denna bakgrund stod Vänsterpartiet inte bakom begränsningslagen eller förändringarna i utlänningslagen. Dessa lagändringar gör inte asyllagstiftningen mer långsiktigt hållbar, human, effektiv och rättssäker, snarare tvärtom. Därför vill vi se en återgång till utlänningslagen så som den såg ut innan begränsningslagen trädde i kraft.

Regeringen bör återkomma med förslag om att återgå till utlänningslagen som den såg ut innan begränsningslagen trädde i kraft. Detta bör riksdagen ställa sig bakom och ge regeringen till känna.

5 Översyn och övergångsbestämmelser

Vid en återgång till utlänningslagen som den såg ut innan begränsningslagen trädde i kraft bör situationen för dem som drabbats av de senaste årens migrationspolitik åtgärdas. Vänsterpartiet anser även att regeringen borde ha adresserat problematiken med att utlänningslagen står över LVU (lagen med särskilda bestämmelser om vård av unga), som i flera fall inneburit att beslut fattats om att utvisa barn som tvångsomhändertagits tillsammans med de föräldrar som förvaltningsrätten konstaterat saknar förmåga att tillgodose barnens behov.

Det finns flera andra brister i den ordinarie utlänningslagen som borde ses över vid en återgång till den. En återgång till utlänningslagen kräver också särskilda övergångsbestämmelser för att exempelvis hantera återgången till permanenta uppehållstillstånd som huvudregel.

Vid en återgång till utlänningslagens lydelse före den 20 juli 2016 bör regeringen återkomma med förslag på en översyn av lagen och nödvändiga övergångsbestämmelser. Detta bör riksdagen ställa sig bakom och ge regeringen till känna.

5.1 Regularisering

Vänsterpartiet anser att det behövs en tydligare reglering i lagstiftningen för dem som levt i Sverige under lång tid utan tillstånd, en form av regularisering. Behoven av en lösning för dessa grupper aktualiserades under coronapandemin, som ledde till ytterligare ökad utsatthet och osäkerhet för berörda grupper.

Begränsningslagen har, tillsammans med flera andra ändringar av migrationspolitiken de senaste åren, lett till ett ökat antal papperslösa och till större utsatthet och osäkerhet inom gruppen. Bland annat behövs en långsiktigt hållbar lösning för dem som omfattas av den s.k. gymnasielagen, men också för andra som drabbats av lång väntan, ovisshet och rättsosäkra asylprocesser.

De som omfattas av den s.k. gymnasielagen kom till Sverige som barn och sökte skydd här undan krig och förtryck. De flesta kom innan migrationspolitiken svängde, innan högerpolitiker och borgerliga ledarsidor började skrika om systemkollaps och innan riksdagen bestämde att vi skulle ha så sträng asyllagstiftning som möjligt. Genom gymnasielagen skulle de få en ny chans, men lagen var så dåligt konstruerad att den ovisshet och oro som drabbat gruppen kvarstod. Vänsterpartiet såg bristerna och försökte åtgärda dem, men regeringen ville annorlunda och nu lever många ensamkommande med konsekvenserna.

I debatten kallas de för ”vuxna män utan asylskäl”. Sanningen är att det handlar om barn som sökte och behövde skydd i Sverige. De har behandlats fruktansvärt illa till följd av politiska beslut och har hunnit bli vuxna under tiden. När vi ser att ensamkommande far illa, att det psykiska lidandet växer, med en kraftig överrepresentation av självmord inom gruppen som följd samt att de utnyttjas i brottslighet och är en del av ett växande skuggsamhälle så måste vi agera. Det är politiska beslut som skapat problemen och politiska beslut som kan åtgärda dem. En stor del av de ensamkommande som lever i Sverige har stadgat sig här. De har skaffat vänner och familjer, de har lärt sig språket, engagerar sig i föreningslivet och kämpar med studierna – som alla andra unga människor. Det svenska samhället har dessutom investerat i dem och de är nu en del av Sverige. De är redo att bidra till samhället och de behövs i ett Sverige med skriande brist på arbetskraft inom både offentlig och privat sektor samt med en åldrande befolkning.

Utan politiska beslut som löser situationen kommer en stor del av gruppen att tvingas leva som papperslösa i Sverige. Vänsterpartiet anser normalt inte att regularisering genom amnesti är rätt väg att gå för att skapa en human och rättssäker asylprocess. Vi vill därför i första hand se en långsiktig förändring av migrationspolitiken i en mer human, välkomnande och ansvarstagande riktning. Men i vissa akuta lägen är det nödvändigt för att rätta till orimliga effekter av tidigare beslut.

Enligt riksdagens utredningstjänst (dnr 2025:770) är en grov uppskattning att runt 2 700 ensamkommande barn och unga skulle omfattas av Vänsterpartiets förslag om amnesti, dvs. att de får permanenta uppehållstillstånd. Att bevilja dessa skulle enligt samma utredning kosta 120–130 miljoner kronor per år under perioden 2026–2028 (tabell 1).

Tabell 1 Uppskattning av kostnadsförändringar 2026–2028, miljoner kronor

Anslag per utgiftsområde	2026	2027	2028
UO 8 1:1 Migrationsverket	30	30	30
UO 8 1:2 Ersättningar och boendekostnader	-110	-110	-110
UO 8 1:6 Offentligt biträde i utlänningsärenden	-10	-10	-10
UO 8 1:2 Kommunersättningar vid flyktingmottagande	200	200	210
Summa	120	120	130

Anm. Avrundat till närmaste 10-tals miljoner kronor. Minustecken visar minskad kostnad.

Källa: Riksdagens utredningstjänsts beräkningar (dnr 2025:770).

Ensamkommande barn och unga som varit i Sverige i över ett år ska beviljas permanenta uppehållstillstånd. Detta bör riksdagen ställa sig bakom och ge regeringen till känna.

I Vänsterpartiets budgetmotion för utgiftsområde 8 (mot. 2025/26:3163) avsätter vi medel för åtgärden.

En lösning behövs också för alla andra som drabbats av bristerna i den lagstiftning som gällt under senare år. De senaste årens utveckling i Afghanistan har blixtbelyst den utsatta situation som bl.a. barnfamiljer med utvisningsbeslut till Afghanistan befinner sig i. Hur en sådan lösning ska utformas, vilka avgränsningar som behöver göras och vilka som bör omfattas är komplexa frågor som kräver närmare granskningar. Vänsterpartiet anser därför att regeringen bör tillsätta en utredning som undersöker möjligheterna att införa någon form av regularisering. Det finns olika liknande regleringar i andra länder som en utredning bör undersöka.

Regeringen bör utreda möjligheten att införa någon form av regularisering för den som levt i Sverige under en längre tid oavsett tidigare uppehållsrättslig status. Detta bör riksdagen ställa sig bakom och ge regeringen till känna.

5.2 Övergången från barn till vuxen

18-årsgränsen är viktig för att värna barns rättigheter och ge dem ett starkare skydd. I dag har gränsen blivit alltför absolut. Det finns inget stöd för att påstå att den som är 18 år lättare klarar av att återvända till det land hen flytt från än den som är 17 år. Våldet och förtrycket gör inga åldersbedömningar. I flera delar av den svenska lagstiftningen, exempelvis delar av asyllagstiftningen och lagstiftningen kring vård av barn, finns särskilda bestämmelser för ungdomar upp till 21 år. Möjligheterna att i utlänningslagen ta större hänsyn till denna åldersgrupp bör utredas, dock utan att försämra rättigheterna och skyddet för dem som är under 18 år. Utöver det bör asylsökande alltid bedömas enligt den ålder de har när de ansöker om asyl, något som slagits fast i domar från Europadomstolen.

Regeringen bör genomföra en översyn av utlänningslagens åldersgränser och vilka konsekvenser de har i syfte att stärka skyddet för dem mellan 18 och 21 år. Detta bör riksdagen ställa sig bakom och ge regeringen till känna.

5.3 Stärk barnrättsperspektivet i utlänningslagen

Skyddet för barn är för svagt i utlänningslagen. Vänsterpartiet anser att lagen bör ses över för att säkerställa att den överensstämmer med barnkonventionen. De rekommendationer som FN:s barnrättskommitté gett till Sverige om förföljelse som barn utsätts för

måste återspeglas i utlänningslagen. Barns rätt till individuell prövning av sina asylskäl måste stärkas.

Regeringen bör återkomma med förslag om att tydliggöra barnspecifika former av förföljelse som flyktinggrund i utlänningslagen. Detta bör riksdagen ställa sig bakom och ge regeringen till känna.

Vidare utgör det s.k. olämplighetsrequisitet i paragrafen om barnets rätt att komma till tals i utlänningslagen i dag ett hinder för att barnets rättigheter ska tillgodoses. Det måste därför tas bort. Barnets rätt till information måste stärkas. Barnets bästa ska utredas och särskilt beaktas i alla fall som rör ett barn, och vid bedömningen av barnets bästa måste hänsyn tas till barnets åsikter. Handläggningen av asylärenden som rör barn måste ha ett tydligt barnrättsperspektiv.

Regeringen bör återkomma med förslag om att stärka barnets rätt att komma till tals i utlänningslagen. Detta bör riksdagen ställa sig bakom och ge regeringen till känna.

Genom propositionen Svensk migrationspolitik i globalt perspektiv (prop. 1996/97:25) genomfördes en förändring i lagen om vård av unga som innebär att utlänningslagen alltid går före vid en lagkollision. I flera fall har detta inneburit att beslut fattats om att utvisa barn som tvångsomhändertagits tillsammans med de föräldrar som förvaltningsrätten konstaterat saknar förmåga att tillgodose barnens behov. Vänsterpartiet anser att denna ordning bör ses över så att utvisningar av tvångsomhändertagna barn förutsätter godkännande av socialnämnden, för att Sverige ska leva upp till skyldigheterna i förhållande till barnens bästa.

Regeringen bör återkomma med förslag om att utvisningar av tvångsomhändertagna barn förutsätter godkännande av socialnämnden. Detta bör riksdagen ställa sig bakom och ge regeringen till känna.

5.4 Stärk barnrättsperspektivet i asylutredningen

För att asylprocessen ska bli korrekt, för att alla uppgifter ska komma fram på ett rättvisande sätt och för att den asylsökande ska känna förtroende för processen och Migrationsverket måste utredningarna ske på ett sätt som skapar förtroende hos de asylsökande. När Migrationsverket intervjuar barn använder de ett protokoll som får samtalen att likna förhör. En sådan ingång i en asylutredning, där den asylsökande känner sig som en misstänkt brottsling från början, kommer aldrig att kunna skapa det förtroende som behövs.

De ofta svåra och traumatiska upplevelser som asylsökande barn varit med om är krävande att prata om och riskerar att utelämnas med de nuvarande utredningsmetoderna. Under den period av hög belastning på Migrationsverket som rått till följd av det stora antalet asylsökande 2015 har barnrättsgruppen på Migrationsverket tagits bort. Kunskaperna om barns specifika behov blir därmed bristande och prövningen av deras skydds-skäl ofrånkomligen lidande.

Barnrättsperspektivet måste stärkas i asylutredningarna. Det är delvis en kunskapsfråga. Därför anser Vänsterpartiet, precis som Barnombudsmannen, att barnanpassade utredningsenheter bör inrättas på Migrationsverket. Migrationsverkets metoder behöver utvecklas för att säkerställa att barn kommer till tals på ett bra och meningsfullt sätt, i synnerhet yngre barn och barn med funktionsnedsättning. Ambitionen bör vara att barn alltid ska höras av särskilt utbildade utredare som har tillgång till aktuell landinformation

om barns livsvillkor. Även tolkar ska ha särskild kunskap om barn i asylprocessen och barns grundläggande rättigheter.

Regeringen bör återkomma med förslag om inrättande av barnanpassade utredningsenheter på Migrationsverket. Detta bör riksdagen ställa sig bakom och ge regeringen till känna.

Det är särskilt viktigt att barns asylutredningar prioriteras eftersom barn är extra utsatta. Minnen kan både blekna och påverkas under tiden. Tiden mellan asylansökan och asylutredning måste därför kortas. En gräns på maximalt två månader från registrering till asylutredning, som Barnombudsmannen föreslår, vore att föredra.

Regeringen bör återkomma med förslag om en tidsgräns för start av asylutredningar som rör barn. Detta bör riksdagen ställa sig bakom och ge regeringen till känna.

I dag finns stora brister i hur handläggningen av ärenden där barn söker asyl går till. Varken lagar, förordningar eller Migrationsverkets egna rättsliga ställningstaganden och andra föreskrifter följs på ett tillfredsställande sätt, enligt Barnombudsmannen. Det bör därför inrättas en inspektion med uppdrag att granska om Migrationsverkets regelverk och rutiner tillämpas som det är tänkt.

Regeringen bör återkomma med förslag om inrättande av en särskild inspektion för att säkerställa att Migrationsverkets rutiner och riktlinjer tillämpas rättssäkert och enhetligt. Detta bör riksdagen ställa sig bakom och ge regeringen till känna.

5.5 Kvinnor och flickor i migrationspolitiken

Vänsterpartiet är ett feministiskt parti som tar bristande jämställdhet på allvar. Vi vill säkerställa ett värdigt och inkluderande mottagande där alla människor har samma möjligheter att ta sig till Sverige och samma möjligheter att etablera sig i samhället. Asylstiftningen, mottagande av människor på flykt och handläggningen av ansökningar måste reformeras så att de bygger på en större medvetenhet om särskilda faror och problem som flickor och kvinnor möter under.

Livet på flykt medför stora hot mot den egna säkerheten för alla människor, men kvinnor är särskilt utsatta. Rapporterna är många om sexuella trakasserier och övergrepp. Och när inskränkningarna av rätten till familjeåterförening här i Sverige blir allt svårare, på grund av den högerpopulistiska politiken som förs, tvingas också allt fler kvinnor och barn ut i osäkra båtar på Medelhavet. Lyckas en person väl ta sig hit är den enda vägen till permanent uppehållstillstånd fast arbete, samtidigt som vi vet att nyanlända kvinnor har svårare att få jobb än män.

Migrationspolitiken måste säkerställa ett värdigt och inkluderande mottagande där alla människor har samma möjligheter att ta sig till Sverige och samma möjligheter att etablera sig i samhället. Det är så vi har byggt ett av världens mest jämställda länder och det är så vi ska fortsätta bygga ett mer rättvist och jämlikt Sverige.

Vänsterpartiets politik kring flyktingmottagande ur ett feministiskt perspektiv presenteras utförligt i motionen Rättighetsbaserat flyktingmottagande byggt på välfärd (mot. 2019/20:220).

Flickor utgör en relativt sett liten del av de ensamkommande barn och unga som söker asyl i Sverige. De flickor som flytt kan dock vara extra utsatta om de ska av- eller utvisas. Flykten i sig, och ett liv på egen hand i Sverige, kan utgöra så pass allvarliga hot mot dem om de skulle återvända att det bör kunna räknas som skyddsskäl i sig i vissa fall. Migrationsverket bedriver ett utvecklingsarbete när det gäller genusmedveten

asylprövning genom den jämställdhetsintegrering som verket tillsammans med en rad andra myndigheter genomför. En del av det arbetet är det rättsliga ställningstagande om förföljelse p.g.a. kön avseende kvinnor som tagits fram. Mycket pekar dock på att kunskapen om specifika asylskäl för ensamkommande flickor behöver stärkas.

Regeringen bör utreda behoven av ökad kunskap om ensamkommande flickor och specifika asylskäl för gruppen. Detta bör riksdagen ställa sig bakom och ge regeringen till känna.

5.6 Hbtqia-personers rättigheter i asylprocessen

Under 2020 publicerade RFSL en omfattande rättsutredning om migrationsmyndigheternas utredning, prövning och bedömning av hbtqi-personers asylskäl. Utredningen, som granskade över 2 000 enskilda beslut och domar i hbtqia-asylärenden, visade att Migrationsverket och migrationsdomstolarna systematiskt gör felaktiga bedömningar och tillämpar otillåtna avslagsmotiveringar i strid med svensk och internationell rätt i hbtqia-asylärenden. Rättsosäkerheten är utbredd i hbtqia-asylärenden och skyddsbehövande hbtqia-asylsökande nekas systematiskt skydd och utvisas därmed till länder där de riskerar förföljelse. År 2023 genomförde RFSL en uppföljande rättsutredning baserad på 1 360 domar och beslut från migrationsdomstolarna och Migrationsverket mellan november 2020 då den första rättsutredningen publicerades och fram till maj 2023. RFSL konstaterar att de nödvändiga förändringar som efterfrågades i utredningen från 2020 uteblivit.

Enligt RFSL:s utredning från 2020 ställer migrationsmyndigheterna ett antal krav för att sökande ska göra sina hbtqia-asylskäl trovärdiga och tillförlitliga. Bland annat ska hen ha genomgått en inre process fram till insikt om sin sexuella läggning, sin könsidentitet eller sitt könsuttryck. Hen ska ha känt eller åtminstone kunna reflektera kring känslor av olikhet, stigma och skam. Ju mer tabu hbtqia är i hemlandet, desto mer krävs att den sökande kan prata om det. Kravet är ologiskt och strider mot utlänningslagen. Den som tagit ”för stora risker” anses inte trovärdig och får avslag. Detta baserar sig på fördomen att hbtqia-personer inte tar risker, att hbtqia-personer har universellt gemensamma erfarenheter som kan utredas och bedömas.

Kraven strider mot UNHCR:s riktlinjer, EU-rätten, EU-domstolens praxis, utlänningslagens förarbeten och Migrationsverkets eget rättsliga ställningstagande, enligt RFSL:s utredning. Trots att det sedan 15 år är förbjudet i svensk rätt och sedan tio år i internationell rätt att kräva att asylsökande ska dölja sin hbtqia-identitet, används diskretionskrav i 53 procent av ärendena från länder som Irak, Kenya, Etiopien, Jordanien, Libanon och Ryssland – länder där hbtqia-personer straffas med böter, tortyrklassade ”tester” och avrättning. Transpersoners asylskäl prövas felaktigt eller inte alls. Könsidentitet prövas som homo- eller ”transsexuell” läggning. Könsuttryck feltolkas som sexuell läggning eller ”ett personlighetsdrag”. Det leder till felaktiga avslag och utvisningar av transpersoner till länder där de kan straffas med döden. RFSL menar också att rättsosäkerheten är utbredd i hbtqia-asylärenden. På denna punkt tycks migrationsmyndigheterna ha utvecklats sedan 2020. Sammanblandningen av de olika juridiska asylskälen sexuell läggning, könsidentitet och könsuttryck bedöms ha minskat i den uppföljande utredningen.

Grundläggande förvaltningsrättsliga principer om enhetlighet och förutsebarhet uppfylls inte. Identiska berättelser, omständigheter och landrapporter bedöms olika.

Vissa beviljas asyl medan andra lika skyddsbehövande får avslag och utvisas till förföljelse. Sent framförda hbtqia-asylskäl bedöms ofta vara icke trovärdiga och tillförlitliga, och 9 procent avslås vid en ny prövning.

Av de granskade ärendena i den uppföljande utredningen från 2023 avslogs 96 procent. Den absolut vanligaste orsaken till avslag är att myndigheterna bedömer att trovärdigheten brister. Just trovärdighetsbedömningar avseende hbtqia-personers asylskäl har mött omfattande kritik, även internationellt. Denna kritik har också resulterat i ett arbete på EU- och FN-nivå som enligt RFSL kan leda till förändringar som påverkar den svenska rättstillämpningen, vilket dock kan ta tid. Vänsterpartiet välkomnar den utvecklingen men anser samtidigt att den svenska regeringen bör göra mer för att stärka rättssäkerheten för hbtqia-flyktingar och att det behöver ske omgående.

Utifrån rättsutredningen 2020 riktar RFSL 17 rekommendationer till de asylprövande myndigheterna. De rekommenderar bl.a. att den asylsökandes självidentifikation ska vara utgångspunkt vid utredning, prövning och bedömning i hbtqia-asylärenden samt att migrationsmyndigheterna ska upphöra med och helt överge idén om att det är möjligt att objektivt fastställa någons sexuella läggning eller könsidentitet. Vidare anser de att migrationsmyndigheterna ska upphöra med krav på och förväntningar om att vissa erfarenheter ska ha ägt rum och kravet på att den sökande ska redogöra för och beskriva dessa. Migrationsmyndigheterna ska också vid bedömningen ta hänsyn till den sökandes personliga förutsättningar, situation och omständigheter, vilka påverkar dennes individuella förmåga att ge en sammanhängande muntlig redogörelse och upphöra med kravet på att den asylsökande har känt eller åtminstone måste reflektera kring olikhet, stigma och skam. RFSL rekommenderar också migrationsmyndigheterna att upphöra med otillåtna diskretionskrav och samtliga stereotypa antaganden om hbtqia-personer som läggs till grund för avslagsmotiveringar.

I den uppföljande utredningen från 2023 vidhåller RFSL att de tidigare rekommendationerna fortsatt är relevanta och riktar ytterligare rekommendationer till regering och riksdag. RFSL rekommenderar bl.a. regeringen att i regleringsbrev till Migrationsverket ge en tydlig instruktion om och krav på kvalitetssäkring i utredningar, prövningar och bedömningar av hbtqia-asylärenden samt att ge Migrationsverket i uppdrag att utbilda samtlig operativ personal löpande i utredning, prövning och bedömning av skyddsbehov som grundas på sexuell läggning, könsidentitet och könsuttryck. Vidare menar RFSL att regeringen bör ge Migrationsverket i uppdrag att föra statistik över hbtqia-asylärenden och vilken skyddsgrund ett asylärende beviljas eller avslås på samt att tillsätta en utredning av rättssäkerheten i hbtqia-asylärenden.

Vänsterpartiet instämmer i RFSL:s analys av situationen för hbtqia-personer i asylprocessen och i de rekommendationer som förs fram i båda rättsutredningarna.

Regeringen bör återkomma med förslag om att stärka skyddet för hbtqia-personer i asylprocessen utifrån beskrivningen ovan. Detta bör riksdagen ställa sig bakom och ge regeringen till känna.

Tolkar och tolkning är ett viktigt inslag i asylprocessen och det är därför viktigt att den tolk som anlitas av Migrationsverket i förekommande fall har sådan kompetens om hbtqia-frågor att tolken kan bemöta den asylsökande på ett respektfullt sätt.

Regeringen bör säkerställa att Migrationsverket kan erbjuda tolkar med hbtqia-kompetens. Detta bör riksdagen ställa sig bakom och ge regeringen till känna.

5.7 En rättssäker asylprövning

Vänsterpartiet anser att rättssäkerheten inom asylprocessen behöver utredas närmare än vad som varit möjligt inom ramen för Migrationskommitténs arbete. Därför bör en separat utredning tillsättas med syftet att lämna förslag på hur rättssäkerheten inom asylprocessen kan förstärkas.

Migrationskommittén gör i sitt betänkande bedömningen att rättssäkerheten är god. Vänsterpartiet delar inte den bedömningen och anser dessutom inte att kommittén visar att det finns täckning för det påståendet. Att kommittén dessutom påstår att de förslag till förändringar i utlänningslagen som den föreslog i sig skulle leda till ökad rättssäkerhet är inte heller belagt. Tvärtom cementeras med förslagen flera källor till rättsosäkerhet, såsom skyddsgrundens betydelse för vilka rättigheter man får.

De senaste åren har visat att rättssäkerheten inom asylrätten är allt annat än god. Det handlar om allt från svåröversiktlig materiell rätt till process och bedömningar som inneburit rättsförluster och i många fall reella hinder för att skyddsbehövande människor ska få asyl. En del strukturella problem finns också, t.ex. bristande kvinno-, barn- och hbtqia-perspektiv (som beskrivs närmare ovan), bristande anpassningar för personer med funktionsnedsättningar, tolkproblem samt inkonsekventa och felaktiga förvarsbeslut.

Det finns omfattande kritik mot hur asylprocessen fungerar i dag, inte minst från asylrättsjurister, människorättsorganisationer och civilsamhällesorganisationer. Detta gäller t.ex. kvalitet och metoder för trovärdighetsbedömningar, medicinska åldersbedömningar och landinformation. Om rättssäkerheten inte tas på stort allvar finns det risk för att förtroendet för asylprocessen försämras ytterligare. Förtroendet för processen är en förutsättning för acceptans av de beslut som fattas. En process med högre förtroende blir därmed mer effektiv.

En utredning av rättssäkerheten bör granska asylprocessens alla delar och ta hänsyn till det som skiljer asylärenden från andra förvaltningsrättsliga processer och beslut. Utredningen bör särskilt studera hur förutsättningarna för extra utsatta och marginaliserade grupper kan förbättras och likställas med övriga grupper och den bör inte utgöras av parlamentariker.

Regeringen bör tillsätta en utredning för att se över rättssäkerheten inom asylprocesser utifrån beskrivningen ovan. Detta bör riksdagen ställa sig bakom och ge regeringen till känna.

6 Utvidga rätten till familjeåterförening

Principen om familjens enhet fastslogs första gången 1948 i FN:s allmänna förklaring om mänskliga rättigheter. Att familjen har rätt till samhällets och statens skydd har sedan dess fastslagits i flera konventioner om mänskliga rättigheter. Enligt FN:s konvention om barnets rättigheter ska ett barns ansökan om familjeåterförening behandlas på ett positivt, humant och snabbt sätt. Dessutom ska barnets bästa komma i främsta rummet vid alla åtgärder som rör barnet. Detta har införlivats i EU:s familjeåterföreningsdirektiv (2003/86/EG) som Sverige har implementerat i sin lagstiftning.

En av få lagliga vägar till Sverige går genom familjeåterförening. Rätten till familjeåterförening är i dag inskränkt genom både lagstiftning och praktiska hinder. Om fler familjer på flykt tillåts att återförenas skulle det innebära att många människor slapp

ta den livsfarliga vägen över Medelhavet. Att få bo ihop med sin familj är en mänsklig rättighet som har starkt skydd i internationella konventioner. Trots detta går Sverige i dag i motsatt riktning. Vänsterpartiet vill se en utvidgning av rätten till familjeåterförening.

6.1 Dra tillbaka SOU 2025:95

Högerregeringen kallar alla åtstramningar de genomfört inom migrationspolitiken för ett paradigmskifte. I raden av reformer har det nyligen presenterats ännu en utredning som syftar till hårdare tag och åtstramningar: Skärpta villkor för anhöriginvandring (SOU 2025:95). Direktivet till utredningen var kort och gott att ”åstadkomma en restriktiv och ändamålsenlig reglering för anhöriginvandring”.

En rad begränsningar av rätten till familjeåterförening har, som nämnts, redan införts av sittande regering. Vänsterpartiet är långt ifrån ensamma om att känna en stor oro för hur de humanitära principerna och grundläggande mänskliga rättigheter allt mindre värnas i svensk migrationspolitik. Den nya utredningen innehåller många förslag, varav de flesta naturligtvis handlar om att försvåra anhöriginvandring/familjeåterföreningar – då det ju var det specifika uppdraget.

Det finns inget empiriskt stöd för att splittring av familjer gynnar exempelvis integrationen, så som regeringen hävdar. Tvärtom visar erfarenheter att splittring av familjer snarast ökar svårigheterna till en hållbar integration och inkludering i samhället.¹ Till exempel Svenska Röda Korset menar att möjligheten till familjeåterförening i stället är en grundförutsättning för god integration. För en genomsnittsmänniska är detta inte så svårt att förstå. När familjer inte hålls isär ökar tryggheten och förutsättningarna för lära sig språket, utbilda sig, etablera sig på arbetsmarknaden och i lokalsamhället samt bidra positivt till samhället. För de som inte förstår detta går det i stället att läsa sig till hur de verkliga effekterna av att separera familjer ser ut (När lagen skiljer oss åt, Svenska Röda Korset 2025).

Mot bakgrund av detta bör regeringen omgående och utan vidare åtgärder dra tillbaka SOU 2025:95, Skärpta villkor för anhöriginvandring. Detta bör riksdagen ställa sig bakom och ge regeringen till känna.

6.2 Stärk familjeåterförening

För att få rätt att återförenas med en familjemedlem som har fått uppehållstillstånd i Sverige måste den som är kvar i sitt hemland intervjuas vid en svensk ambassad. Flera ambassader, exempelvis de i Damaskus, Bagdad och Kabul, har inte hanterat ansökningar om familjeåterförening sedan en tid tillbaka. Medborgare i dessa länder tvingas därmed vända sig till beskickningar i andra länder, ofta med långa väntetider och begränsade möjligheter till inresa. På så vis begränsas möjligheterna till familjeåterförening även för de som uppfyller de högt ställda lagkraven. Att utöver en mycket sträng lagstiftning också införa andra hinder för att familjer ska kunna leva tillsammans är oanständigt.

Regeringen bör återkomma med förslag på hur rätten till familjeåterförening kan stärkas. Detta bör riksdagen ställa sig bakom och ge regeringen till känna.

¹ Se artikel <https://www.expressen.se/debatt/det-finns-inget-stod--for-att-splittra-familjer>.

6.3 Ta bort 18-årsgränsen för familjeåterförening

Utlänningslagen innehåller en 18-årsregel som innebär att uppehållstillstånd p.g.a. familjeanknytning mellan föräldrar och barn endast beviljas om barnet är under 18 år. Vänsterpartiet anser att denna bestämmelse är onödigt snäv. Om en person i familjen (begreppet familj avser i gällande lagstiftning en kärnfamilj bestående av föräldrar och barn [biologiska eller adopterade]) har skyddsbehov är det sannolikt att samma sak gäller även för övriga familjen. För de flesta av oss är relationen mellan föräldrar och barn livslång, och det är orimligt att kräva att den ska avslutas just för att barnet hunnit fylla 18 år. I en situation där det som nu finns mycket få lagliga vägar för att få skydd i EU ger en vidgning av denna bestämmelse dessutom möjlighet att ge fler människor skydd utan att de ska behöva riskera livet.

Regeringen bör återkomma till riksdagen med förslag om ett borttagande av 18-årsregeln i utlänningslagen. Detta bör riksdagen ställa sig bakom och ge regeringen till känna.

6.4 Återinför sista länken-bestämmelsen

Tidigare fanns en s.k. sista länken-bestämmelse i utlänningslagen som innebar att om en enda familjemedlem var kvar i hemlandet kunde denne beviljas uppehållstillstånd för att komma till Sverige och leva med den övriga familjen här. När bestämmelsen togs bort stängdes dörren för många av dessa människor. Det finns åtskilliga exempel på kvarvarande, åldriga föräldrar som har separerats från sina vuxna barn p.g.a. att den typen av familjeåterförening har omöjliggjorts. Vänsterpartiet anser att sista länken-bestämmelsen måste återinföras.

Regeringen bör återkomma till riksdagen med förslag om ett återinförande av sista länken-bestämmelsen i utlänningslagen. Detta bör riksdagen ställa sig bakom och ge regeringen till känna.

7 Öka antalet kvotflyktingar

Kvotflyktingar är flyktingar som via FN:s flyktingorgan UNHCR får vidarebosätta sig i något av de 25 länder i världen som har vidarebosättningsprogram, varav Sverige är ett. Flyktingarna väljs ut av UNHCR och varje land väljer självt hur många det vill ta emot. Kvotflyktingar bedöms vara särskilt utsatta för förföljelse p.g.a. ras, nationalitet eller annan utsatt samhällsgrupp och flygs ofta direkt från krisområdenas närhet till vidarebosättningslandet. Kvotflyktingar är den enda grupp som får permanent uppehållstillstånd direkt enligt den nuvarande asyllagstiftningen, och att komma till Sverige som kvotflykting är en av få lagliga vägar att ta sig hit på för människor på flykt.

Tidigare tog Sverige emot mellan 1 700 och 1 900 kvotflyktingar varje år. Under den förra mandatperioden ökade regeringen antalet kvotflyktingar som Sverige tog emot i flera steg. Under 2017 ökade antalet till 3 400 per år, och 2018 till 5 000 per år. Den högnationalistiska regeringen har minskat antalet till 900 per år och vill dessutom att de som vidarebosätts i Sverige ska väljas utifrån förutsättningar att kunna integreras väl i samhället, i stället för utifrån skyddsbehov.

Mot bakgrund av det stora behovet och den oroliga situationen på flera håll i världen, samt av att asylmottagandet i Sverige ligger på historiskt låga nivåer, är detta beslut ett oerhört svek mot människor på flykt världen över. Vänsterpartiet anser att Sverige ska ta emot fler kvotflyktingar; till att börja med bör vi återgå till att ta emot 5 000 per år. I vår budgetmotion för 2026 (mot. 2025/26:2792) avsätter vi resurser för detta ändamål.

Regeringen bör återkomma med förslag om att öka antalet som vidarebosätts till Sverige till 5 000 per år. Detta bör riksdagen ställa sig bakom och ge regeringen till känna.

8 Återvändande

Vänsterpartiet är mycket kritiskt till de prioriteringar regeringen gjort i arbetet för att öka återvändandet av de som fått avslag på asylansökningar. Vi menar att fokus bör ligga på ett effektivt återvändande med bibehållen rättssäkerhet och mänsklig värdighet, inte på repressiva åtgärder.

I Svenska Röda Korsets mångåriga arbete med dessa frågor har det tydligt framkommit att positiva incitament är det bästa sättet att öka viljan till frivilligt återvändande. Det handlar om att utöka återetableringsstödet så att det omfattar fler nationaliteter, att ge behovsanpassad rådgivning efter avslag på asylansökan och inför återvändandet samt att ge riktade stödinsatser till särskilt utsatta grupper. Att förbereda för de som ska återvända både materiellt och psykosocialt underlättar återvändandet.

Dessa insikter bör vara vägledande i samarbeten och avtal med andra länder i stället för hot om indraget utvecklingsbistånd. De främsta utmaningarna i återvändandearbetet är antalet som ska ut- och avvisas, att en betydande del av de som ska av- och utvisas är svåra att hitta och att en del inte går att av- eller utvisa eftersom deras hemländer inte tar emot dem. Det framgår bl.a. av Delegationen för migrationsstudiers (Delmi) rapport De som inte får stanna: Att implementera återvändandepolitik (2020:1) och av Riksrevisionens granskning Återvändandeverksamheten – resultat, kostnader och effektivitet (RiR 2020:7).

Rapporterna, som granskar återvändandepolitiken från ganska snäva perspektiv, lyfter behoven av ökad samordning mellan myndigheter och tydligare styrning. Delmis rapport lyfter målkonflikter och att de måste adresseras. Den säger inte att återvändandet ska gå före andra mål, vilket ibland hävdats i debatten. En svaghet i rapporten är att den ställer dessa mål i konflikt med varandra i stället för att lyfta fram hur de alla kan uppnås samtidigt och samspela genom en annan politik än den som nu förs. En politik som karakteriseras av effektiva och rättssäkra asylprocesser med korta handläggningstider skulle leda till beslut som accepteras i högre grad och minskar risken för en stark anknytning till Sverige, vilket därmed underlättar återvändandearbetet. På så vis kan målen som i Delmis rapport ställs emot varandra i stället samverka för en bättre fungerande process. Vänsterpartiet menar att återvändandepolitiken bör vägledas av ambitionen att dessa mål ska samverka med varandra för att åstadkomma en process som är så bra som möjligt för alla inblandade.

I en senare publicerad rapport inom samma projekt har Delmi undersökt vad som påverkar viljan att återvända till ursprungslandet samt hur man lyckas med återintegrationen. Rapporten bygger på en studie baserad på 100 intervjuer med personer som har återvänt, såväl självmant som ofrivilligt, till Afghanistan respektive Irak. Under 2020

besvarade informanterna frågor om hur deras liv såg ut innan och under resan till Sverige, perioden under asylprövningen och efter själva återvändandet. Rapporten konstaterar att kombinationen av att inte vara tillräckligt informerad om den svenska asyl- och återvändandeprocessen och traumatiska upplevelser innan och under flykten har en inverkan på förmågan att förstå ett återvändandebeslut.

I rapporten konstateras ett glapp mellan det frivilliga och hållbara återvändandet och den återintegration som är eftersträvat mål i Sverige och i EU och återvändarnas verklighet, som är en helt annan. Det bekräftas av att över hälften av respondenterna planerar att försöka fly på nytt.

I rapporten anförs att en bättre kommunikationsstrategi mellan myndigheter och migranter bör utformas och att en professionalisering av tolktjänster och de offentliga ombuden behövs, vilket också skulle stärka rättssäkerheten i asylprocessen. Återintegrationsprogram bör anpassas efter individernas behov, och uppföljning och utvärdering av de svenskfinansierade stödprogrammen bör göras för att identifiera brister och kunna förbättra rutiner. Lagliga vägar för arbete och studier ökar incitamenten för att återvända frivilligt, vilket i sin tur minskar en riskfylld återmigration och skapar bättre förutsättningar för en säker och reguljär migration. Slutsatserna från Delmis rapport stämmer väl överens med de från Svenska Röda Korsets mångåriga arbete på området och de förslag som Vänsterpartiet länge förespråkade.

Regeringen bör återkomma med en strategi för återvändandepolitiken som bygger på erfarenheter av vad som fungerar och där migrationspolitikens mål samverkar enligt beskrivningen ovan. Detta bör riksdagen ställa sig bakom och ge regeringen till känna.

8.1 LMA

Våren 2016 genomfördes förändringar i lagen (1994:137) om mottagande av asylsökande m.fl. (LMA). Förändringarna byggde på migrationsöverenskommelsen mellan den dåvarande regeringen och Moderaterna, Centerpartiet, Liberalerna och Kristdemokraterna från 2015 och innebar att den som får avslag på sin asylansökan, undantaget barn och barnfamiljer, mister rätten till bistånd och boende.

Denna förändring har fått förödande effekter. I stället för att öka antalet som återvänder efter beslut om av- eller utvisning, vilket var syftet, har den lett till att fler lever som papperslösa i Sverige och under ännu större utsatthet. Vänsterpartiet var ensamt parti att rösta emot lagändringen. Vi ifrågasatte att den skulle få de effekter som regeringen eftersträvat. Valet mellan att följa eller inte följa ett av- eller utvisningsbeslut är valet mellan att återvända till den plats man flytt ifrån eller stanna kvar på den plats man flytt till. Även i de fall det bedöms saknas asylskäl flyr människor från hemiska och osäkra förhållanden. Att tro att ett indraget bistånd skulle vara nog för att få dessa människor att vilja återvända är naivt.

Det finns en hel del dokumenterad erfarenhet om vilken typ av återvändandearbete som fungerar, inte minst från Svenska Röda Korsets verksamhet. Dessa erfarenheter har regeringen konsekvent ignorerat. Vår bedömning var, när förslaget lades fram, att förändringen i lagen skulle resultera i att allt fler skulle leva som papperslösa i Sverige och att situationen för människor som redan var väldigt utsatta skulle bli ännu svårare. Vissa kostnader minskar till följd av lagändringen, i och med att rätten till bistånd och boende försvinner för den aktuella gruppen, men andra kostnader ökar eller uppstår till

följd av deras utsatta levnadssituation. Kostnader som belastar kommuner, ideella organisationer och lokalsamhället.

Vi kan nu konstatera att vi hade rätt i vår bedömning. Svenska Röda Korset gjorde en nulägesanalys av konsekvenserna av ändringen i LMA i början av 2017 och uppmärksammade då en ökad oro och utsatthet bland de personer som berörts av lagändringen och konstaterade att allt fler asylsökande med avslag hade kontaktat dem för att få stöd och hjälp. Omkring 90 procent av de berörda som Svenska Röda Korset hade haft kontakt med hade efterfrågat mat. Drygt 30 procent hade uppgivit en gravt försämrad hälsa. Det handlar framför allt om personer som inte längre har tillgång till för dem nödvändiga mediciner för att behandla t.ex. cancer, diabetes eller tarmsjukdomar. Över 80 procent av de som Svenska Röda Korset mött beskrev att de mådde psykiskt dåligt till följd av den situation de befann sig i.

Asylrättscentrum har lyft flera fall där personer avhysts från sitt boende trots att de gjort allt de kunnat för att medverka vid av- eller utvisning. Svenska Röda Korsets erfarenheter stärker den bilden. Mer än 50 procent av de personer som Röda Korset mött uppgav att de inte förstod varför rätten till bistånd hade upphört och att något skriftligt beslut om att biståndet upphört inte överlämnats. De hade inte heller fått information om möjligheten att överklaga. I Svenska Röda Korsets rapport går också att läsa om gravida kvinnor som kastats ut på gatan till följd av lagändringen. Svenska Röda Korset beskriver också en ökning av antalet personer som lever utanför samhällets skyddsnät till följd av lagändringen och en ökad risk för att denna grupp exploateras genom utnyttjande på arbetsmarknaden, prostitution och droghandel. Det innebär en ökad utsatthet för individen och även negativa konsekvenser för samhället i stort.

Erfarenheter från Norge visar på samma problem som Svenska Röda Korset beskrivit i sina rapporter, och när Nederländerna införde liknande begränsningar fälldes staten av Europarådets granskningskommitté för den sociala stadgan. Utredningen om uppehållstillstånd p.g.a. praktiskt verkställighetshinder gjorde en internationell utblick och studie av tidigare forskning bl.a. avseende inskränkningar av rättigheter för personer med lagakraftvunna av- eller utvisningsbeslut. Utredningen fann inga belägg för att fler personer självmant lämnar ett land efter av- eller utvisningsbeslut när inskränkningar i rättigheter har genomförts.

Den tidigare regeringen tillsatte en utredning som bl.a. ska se över ändringarna i LMA och flera andra delar av lagen. Vänsterpartiet välkomnar att ändringarna i LMA ses över; vi har krävt det under flera år. Vi anser dock att ändringarna i lagen bör rivas upp omedelbart.

2016 års förändringar i lagen (1994:137) om mottagande av asylsökande m.fl. ska rivas upp. Detta bör riksdagen ställa sig bakom och ge regeringen till känna.

9 Verkställighetshinder

En del av de personer som fått avslag på sin ansökan om asyl kan inte återvända. I stället för att hantera detta faktum genom att föreslå möjligheter till uppehållstillstånd för dessa människor, har både Sverige och EU kommit med flera förslag på hur återvändandet ska öka genom hårdare tag och svårare levnadsvillkor för dessa människor. Den uppenbara konsekvensen är en större grupp papperslösa som lever i mycket utsatta situationer.

Varför människor hamnar i denna situation varierar. Dels kan det röra sig om statslösa som saknar ett anvisat mottagarland som ser sig vara folkrättsligt förpliktigt att bevilja inresetillstånd, dels kan en stat av politiska skäl vara ovillig att låta en medborgare återvända. En persons medborgarskap kan också ha dragits tillbaka eller så kan det vara omöjligt att ta sig till det anvisade mottagarlandet eller mycket svårt att få inresetillstånd.

I november 2016 tillsatte regeringen en utredning för att kartlägga förekomsten av och rättstillämpningen i ärenden om uppehållstillstånd där ett beslut om av- eller utvisning inte kan verkställas av praktiska skäl utanför den enskildes kontroll. Utredningens betänkande Upphållstillstånd på grund av praktiska verkställighetshinder och preskription (SOU 2017:84) presenterades i november 2017 och visar att kraven på individen att bevisa att det finns praktiska hinder för återvändande är orimligt höga. Så är det även i fall där det i stort sett är omöjligt att få fram godtagbar dokumentation gällande praktiska hinder. Vidare godtar Migrationsverket sällan den dokumentation som lämnas.

Möjligheterna att få stanna i Sverige p.g.a. praktiska hinder efter ett beslut om av- eller utvisning är mycket små; det handlar om drygt 10 personer per år. Utredningen föreslår bl.a. ett förtydligande av lagstiftningen så att den vars av- eller utvisningsbeslut inte kan verkställas av skäl som ligger utanför individens kontroll beviljas uppehållstillstånd. Den föreslår också att frågan om statslösas rättsliga ställning utreds vidare. Tyvärr har regeringen inte tagit något av utredningens förslag vidare.

Vänsterpartiet menar att det borde ligga i alla länders intresse att motverka en lagstiftning, vare sig den är svensk eller EU-rättslig, som för med sig att fler människor tvingas att leva som papperslösa. Trots det får både Sveriges och EU:s politik just de konsekvenserna. Vi menar också att det är olyckligt att regeringen inte agerat utifrån de konstruktiva förslag som utredningen presenterat utan i stället fortsätter på den inslagna och repressiva vägen. Vi beklagar också att Migrationskommittén inte ville diskutera frågan.

Regeringen ska återkomma med förslag utifrån Upphållstillstånd på grund av praktiska verkställighetshinder och preskription (SOU 2017:84). Detta bör riksdagen ställa sig bakom och ge regeringen till känna.

10 Villkoren för asylsökande och ukrainska flyktingar

Till följd av Rysslands invasion av Ukraina har nästan 8 miljoner människor flytt landet. Av dem har närmare 5 miljoner människor fått tillfälligt uppehållstillstånd enligt EU:s massflyktsdirektiv. Närmare 50 000 personer har beviljats tillfälligt skydd i Sverige. Cirka 40 000 av dem bedöms fortfarande vara kvar i landet.

De ukrainska medborgare som fått skydd i Sverige enligt massflyktsdirektivet ges i stort sett samma rättigheter och förutsättningar som asylsökande. Därmed tvingas de att leva på samma låga dagernättning som asylsökande, de har ingen rätt att läsa sfi (med undantag för de som uppfyller kraven för att folkbokföras i Sverige) och de får endast vård som inte kan anstå.

Vänsterpartiet anser att såväl asylsökande som de ukrainska medborgare som fått tillfälligt uppehållstillstånd i Sverige enligt massflyktsdirektivet bör ges bättre levnadsvillkor, högre dagernättning och förutsättningar för en meningsfull sysselsättning.

Vänsterpartiet har länge drivit på för att förbättra levnadsvillkoren för ukrainska flyktingar med tillfälligt skydd i Sverige enligt massflyktsdirektivet. I februari 2023 lade vi fram ett utskottsinitiativ i socialförsäkringsutskottet med krav på att de som flytt kriget i Ukraina och fått skydd enligt massflyktsdirektivet ska få folkbokföras i Sverige. Vänsterpartiet har även drivit på dels för att höja dagersättningen för ukrainska flyktingar och andra asylsökande, dels för att ge dem som får tillfälligt skydd enligt massflyktsdirektivet rätt att delta i etableringsprogrammet (mot. 2023/24:986 och mot. 2023/24:2385).

I maj 2024 lade regeringen fram propositionen Förbättrade levnadsvillkor för utlänningar med tillfälligt skydd (prop. 2023/24:151). I propositionen föreslås bl.a. att en utlänning som har beviljats uppehållstillstånd med tillfälligt skydd ska kunna folkbokföras tidigare än vad nuvarande reglering medger. Därmed ges de bl.a. möjlighet att delta i sfi och Arbetsförmedlingens etableringsprogram. Vidare föreslås att en utlänning som har beviljats uppehållstillstånd med tillfälligt skydd och som arbetar ska ha rätt till arbetsbaserad föräldrapenning och tillfällig föräldrapenning.

Vänsterpartiet välkomnar regeringens ambition att förbättra levnadsvillkoren för personer som har beviljats uppehållstillstånd med tillfälligt skydd. Vi kan dock, i likhet med flera remissinstanser, konstatera att regeringens förslag inte förbättrar levnadsvillkoren för de ukrainska flyktingarna i någon större utsträckning. Målgruppen får förvisso del av vissa ersättningar m.m., men nekas genom särlagstiftning rätten till andra ersättningar. I vår följdmotion lyfte vi fram ett antal förslag som skulle förbättra levnadsvillkoren för målgruppen på riktigt (mot. 2023/24:2917).

10.1 Dagersättning

Dagersättningen för asylsökande har inte höjts sedan 1994. Redan då låg den under nivån för försörjningsstöd. Vuxna ensamstående får 71 kronor per dag, om de inte bor på en anläggning där måltider ingår. En vuxen som delar hushåll med någon annan vuxen får 61 kronor per dag. För barn betalas mellan 37 och 50 kronor per dag, beroende på ålder. En ensamstående vuxen som bor på en anläggning där måltider ingår får 24 kronor per dag. Därmed är dagersättningen i Sverige lägre än i t.ex. Tyskland, Österrike, Spanien, Danmark, Finland och Norge.

Den undermåliga materiella standard som präglar tiden som asylsökande beskrivs som den främsta orsaken till bristande hälsotillstånd hos asylsökande i bl.a. Delmis rapport Asylsökandes möte med Sverige (2018:8). Migrationsverkets dåvarande generaldirektör Mikael Ribbenvik varnade i Ekots lördagsintervju (2022-03-26) för att den låga ersättningen leder till ökad social utsatthet. Precis som Stockholmspolisen och en rad människorättsorganisationer menade generaldirektören att denna utsatthet ökar risken för trafficking, annat sexuellt utnyttjande och annan exploatering. Flyktingarna från Ukraina, som omfattas av samma regelverk som asylsökande, utgörs till mycket stor del av kvinnor och barn och hör nu till de särskilt utsatta.

Vänsterpartiet anser att dagersättningen bör höjas till nivån för riksnormen i försörjningsstödet. Dagersättningen bör för kommande år följa riksnormens utveckling. Regeringen bör återkomma med förslag om att höja dagersättningen till nivån på riksnormen i försörjningsstödet och sedan räkna upp den enligt riksnormen. Detta bör riksdagen ställa sig bakom och ge regeringen till känna.

I vår motion för utgiftsområde 8 (mot. 2025/26:3163) avsätter vi medel för den föreslagna reformen.

10.2 Meningsfull sysselsättning och förbättrad levnadsstandard

En meningsfull sysselsättning i väntan på besked om ens framtid, i form av asylbeslut eller hur massflyktsdirektivet utvecklas, är tillsammans med de materiella villkoren den viktigaste faktorn för hälsan för den berörda gruppen. Vänsterpartiet anser att de som lever i en oviss väntan till följd av sin flykt bör ges goda förutsättningar till en meningsfull sysselsättning. Det handlar framför allt om att lära sig språket och delta i andra utbildningsinsatser.

Att kunna det svenska språket är viktigt för att komma in i samhället. Vänsterpartiet vill därför förbättra förutsättningarna för asylsökande och de som flytt kriget i Ukraina att lära sig svenska. Vi anser att asylsökande och de som fått uppehållstillstånd enligt massflyktsdirektivet bör få rätt att läsa sfi – utan undantag. Enligt nuvarande regelverk är det bara de personer med uppehållstillstånd med tillfälligt skydd som uppfyller kraven för att folkbokföras i Sverige som har rätt till sfi. Asylsökande och de ukrainska flyktingar som inte uppfyller kraven för att folkbokföras i Sverige nekas rätt att delta i sfi. Det är inte rimligt. Rätten att läsa sfi bör omfatta alla som söker skydd i Sverige. När högerpartierna vill införa språkkrav vill vi stärka möjligheterna att lära sig språket.

Regeringen bör återkomma med förslag om att ge asylsökande och de som omfattas av massflyktsdirektivet rätt att, utan undantag, läsa svenska för invandrare (sfi). Detta bör riksdagen ställa sig bakom och ge regeringen till känna.

De som har fått uppehållstillstånd enligt massflyktsdirektivet har också arbetstillstånd. På den punkten skiljer sig gruppen från asylsökande som måste ansöka om undantag för att få möjlighet att arbeta. När massflyktsdirektivet aktiverades fanns det hos regeringen en föreställning om att de som flytt kriget i Ukraina snabbt skulle komma in på arbetsmarknaden. Vi kan nu se att den föreställningen var något optimistisk. Vänsterpartiet anser att de som får uppehållstillstånd enligt massflyktsdirektivet bör få delta i etableringsprogrammet så att de får bättre möjligheter att komma i arbete samt en meningsfull sysselsättning. Vänsterpartiet välkomnar därför regeringens förslag om att personer som beviljats skydd enligt massflyktsdirektivet och därefter folkbokförs ges tillgång till etableringsprogrammet (prop. 2023/24:151).

Vänsterpartiet kan dock, i likhet med Svenska Röda Korset, konstatera att etableringsprogrammet endast omfattar personer mellan 20 och 66 år som står till arbetsmarknadens förfogande. Regeringen presenterar inga förslag för personer som är under 20 år och studerar på gymnasiet. Denna grupp beviljas i dag inte studiestöd av CSN och har inte heller rätt till ekonomiskt bistånd enligt socialtjänstlagen. Regeringen presenterar inte heller några förslag för personer som är över 66 år, varken vad gäller äldreförsörjningsstöd eller annan ersättning. Det är anmärkningsvärt.

Regeringen bör återkomma med förslag på åtgärder som förbättrar levnadsstandarden för utlänningar med tillfälligt skydd som är under 20 år och över 66 år. Detta bör riksdagen ställa sig bakom och ge regeringen till känna.

10.3 Rätt till folkbokföring

Jämfört med de övriga nordiska länderna har Sverige tagit emot minst antal ukrainare som flytt kriget per capita. Till och med Island har tagit ett större ansvar i detta avseende. En kartläggning från Nordiska ministerrådet och UNHCR visar att Sverige ger de ukrainare som får skydd här sämre levnadsvillkor än övriga nordiska länder på flera punkter. Dagersättningen är lägre, språkundervisningen är sämre och rätten till sjukvård är begränsad till vård som inte kan anstå, medan de i övriga länder har rätt till samma vård som medborgare.

Som huvudregel ska den som kommer att bo i Sverige i minst ett år framåt folkbokföras här. Ukrainarna kommer att vara här längre än så, men enligt reglerna i massflyktsdirektivet ska de ändå inte folkbokföras här. Som folkbokförd får man ett personnummer och samma rättigheter som övriga tidigare asylsökande som fått skydd i Sverige. Det skulle ge betydligt bättre förutsättningar för gruppen att komma in i samhället och kunna känna trygghet i en extremt svår situation. Det skulle förbättra möjligheterna att komma i arbete och minska utsattheten bland den stora andel som av olika anledningar inte kommer i arbete.

Skyddet enligt massflyktsdirektivet är förvisso tillfälligt, men tillfälligt skydd är huvudregeln för asylsökande i Sverige i dag. Att folkbokföras här och få en tryggare tillvaro hindrar inte på något sätt den som vill återvända till Ukraina, när så är möjligt, från att göra det. Det finns också mycket som tyvärr talar för att kriget i Ukraina kommer att bli långvarigt.

I proposition 2023/24:151 föreslår regeringen att en utlänning som har beviljats uppehållstillstånd med tillfälligt skydd ska kunna folkbokföras tidigare än vad nuvarande reglering medger. Enligt regeringens förslag ska en utlänning som beviljats uppehållstillstånd med tillfälligt skydd inte få folkbokföras under de första tolv månaderna. Därefter ska folkbokföring ske om det kan finnas anledning att anta fortsatt vistelse i landet under ytterligare minst sex månader (prop. 2023/24:151 s. 23).

Vänsterpartiet välkomnar att utlänningar med tillfälligt skydd ska kunna folkbokföras tidigare, ett krav som vi drivit länge. Det är en central och viktig åtgärd då en person som folkbokförs erhåller personnummer som i sin tur möjliggör tillgång till det svenska samhället på ett mer inkluderande sätt. Vänsterpartiet är dock kritiskt till hur förslaget är utformat.

Enligt regeringens förslag ska personer som beviljats uppehållstillstånd i Sverige med tillfälligt skydd träffas av en ”spärrtid” om tolv månader innan de kan folkbokföras i Sverige. Någon motsvarande regel förekommer inte för andra grupper. För dessa gäller i stället huvudregeln i 4 § folkbokföringslagen (FOL) som stadgar att en person ska folkbokföras här så snart ett uppehållstillstånd har beviljats. Av regeringens förslag följer att en person som kommer till Sverige och söker skydd undan kriget i Ukraina och beviljas uppehållstillstånd med tillfälligt skydd, inte kan folkbokföras under det första året. Denne kommer därmed att vara utestängd från alla de förmåner som baseras på folkbokföring i Sverige. Visserligen omfattas personen av lagen om mottagande av asylsökande (LMA), men det är ju den situationen och de livsvillkoren som regeringen beskriver som undermåliga och säger sig vilja förbättra. Att då lägga fram ett förslag med en tolv månadersgräns är därför obegripligt. I likhet med juridiska fakultetsnämnden vid Uppsala universitet saknar vi dels en tydlig motivering till varför tolv månadersgränsen behövs, dels en gedigen analys av de konsekvenser som denna särreglering kan föra med sig.

Enligt Vänsterpartiets mening bör utlänningar med tillfälligt skydd, i likhet med andra grupper, kunna folkbokföras i Sverige så snart ett uppehållstillstånd har beviljats. I övrigt har Vänsterpartiet tidigare föreslagit att handläggningstiderna måste kortas så att asylsökande får besked om uppehållstillstånd tidigare.

Regeringen bör återkomma med förslag om att utlänningar med tillfälligt skydd ska kunna folkbokföras i Sverige så snart ett uppehållstillstånd har beviljats. Detta bör riksdagen ställa sig bakom och ge regeringen till känna.

11 Bristande vandel

Regeringen beslutade den 20 november 2023 att tillsätta en särskild utredare med uppdraget att göra en översyn av utlänningslagen och utlänningsförordningen. Syftet uppgavs vara att skapa en skärpt reglering med större möjligheter att avlägsna utlänningar ur landet på grund av brister i deras levnadssätt samt att kunna återkalla uppehållstillstånd även av andra skäl. I april i år presenterades utredningens betänkande, Skärpta och tydligare krav på vandel för uppehållstillstånd (SOU 2025:33), den s.k. Vandelsutredningen. Bland mycket föreslås att ett grundläggande krav på vandel ska införas i utlänningslagen för prövning av om en utlänning ska få resa in eller vistas i Sverige. En ”samlad bedömning av en utlännings vandel” ska kunna läggas till grund för att såväl vägra inträde som att återkalla uppehållstillstånd. I utredningen saknas dock en beskrivning av vad ”bristande vandel” innebär. Förslagen föreslås träda i kraft den 1 juli 2026.

Utredningen har mött oerhört mycket kritik och även vi i Vänsterpartiet är minst sagt kritiska. Främst ser vi, liksom många andra, stora risker för rättsosäkerhet och diskriminering om lagförslagen sjösätts. Det är också mycket allvarligt att rätten att fritt uttrycka sin åsikt ska regleras för vissa individer. Historien har visat att det är ett effektivt sätt att tysta människor och vi menar att detta inte är något som hör hemma i en rättsstat.

Men i samband med att utredningen presenterades var regeringens företrädare mycket tydlig med att det dels är rimligt att uppehållstillstånd återkallas för något så vagt som uttrycket ”bristande vandel”, utan att ens ge en förklaring till vad detta innebär, dels att det är lika rimligt att Sverige ska ha olika regler för yttrandefrihet för den som är medborgare och den som ”bara” har uppehållstillstånd. ”Högre krav bör ställas på den som inte är medborgare”, sa regeringsföreträdaren. I samma andetag gav utredaren själv, Robert Schött, utlänningar rådet att ”vakta tungan” framöver. Alltså: en statlig utredare som råder folk att ”vakta sin tunga” för att slippa bli utvisade. Yttrandefrihet är en av demokratins absoluta grundprinciper. Att på detta sätt frångå den principen kan på sikt resultera i fruktansvärda konsekvenser för hela samhället.

Samtliga institutioner, myndigheter och organisationer som på ett eller annat sätt arbetar för mänskliga rättigheter (och fler därtill) förkastar Vandelsutredningen i sina remissvar. Responsen målar tydligt upp en bild där just riskerna för godtyckliga bedömningar och kränkning av mänskliga rättigheter ligger i fokus. Svenska Röda Korset avstyrker hela utredningen med orden att förslagen ”inte bara hotar rättssäkerheten för enskilda individer utan också är ett steg mot en allvarlig urholkning av grundläggande demokratiska rättigheter”. Institutet för mänskliga rättigheter (IMR) menar att förslaget om att införa ett vandelskrav i utlänningslagen, så som det definieras i utredningen, strider mot grundläggande rättsstatliga principer och riskerar leda till godtycklig rättstillämpning då det ger ett stort utrymme för subjektiva bedömningar baserat på

livsstil och moraluppfattningar snarare än på objektiva rättssäkra grunder. Institutet avstyrker förslaget. Det gör även Brottsförebyggande rådet (Brå), som bland annat lyfter att förslagen inte är underbyggda av vare sig statistik eller andra sifferbaserade underlag. Brå konstaterar exempelvis att en av skrivningarna, ”det är rimligt att anta att en inte obetydlig andel av de som kommer att utvisas skulle gjort sig skyldiga till nya brott i Sverige om de hade fått stanna kvar” (s. 698 i utredningen), helt saknar underbyggnad. Tvärtom menar Brå att det finns flera faktorer som i stället talar för en ökad brottslighet, som en direkt följd av utredningens förslag. Varpå Brå – till skillnad mot regeringen – förklarar varför. Andra instanser som avstyrker förslaget att införa begreppet vandel i utlänningslagen, av liknande skäl som de ovan beskrivna, är Asylrättscentrum, Amnesty International, Civil Rights Defenders, RFSL, Delegationen för migrationsstudier, Rädda Barnen, Diskrimineringsombudsmannen, Svenska kyrkan och Sveriges advokatsamfund. Listan med ytterst kritiska röster som avslår utredningens förslag kan faktiskt göras ännu längre.

Med anledning av ovan bör Vandelsutredningen (SOU 2025:33) omgående återkallas utan vidare åtgärder. Detta bör riksdagen ställa sig bakom och ge regeringen till känna.

En annan återkommande kritik i remissvaren från flera myndigheter och organisationer handlar om regeringens misskötsel av migrationspolitiken i stort. Bland annat skriver Domstolsverket att man under senare tid lämnat remissvar i flera parallella utredningar inom migrationsområdet och att ”utredningarna i viss mån går emot varandra”. Även Göteborgs förvaltningsrätt menar att förslagen i utredningen tangerar förslag som lämnats av andra utredningar på migrationsområdet och frågor som behandlas i pågående utredningar. Som exempel nämns bland annat Utmönstring av permanent uppehållstillstånd och vissa anpassningar till miniminivån enligt EU:s migrations- och asylpakt (SOU 2025:31) samt Ett skärpt regelverk om utvisning på grund av brott (SOU 2025:54). Rädda Barnen betonar samma sak: att ett antal pågående utredningar, presenterade utredningar och redan beslutade regeländringar inom migrationsområdet gör det svårt att se de sammantagna konsekvenserna.

Vänsterpartiet håller med. Det ”paradigmskifte” inom migrationspolitiken som regeringen talar om, har i ett redan komplext regelverk skapat rättslig osäkerhet i och med ett stort antal förslag och genomförda åtgärder har tagits fram på så kort tid. Regeländringarna överlappar och påverkar varandra och blir allt svårare att tolka och hantera för såväl beslutsfattare som gemene man.

Vänsterpartiet anser att en fullständig översyn på av utlänningslagstiftningen behövs för att skapa ett enhetligt, mer lättöverskådligt och humant regelverk. Detta bör riksdagen ställa sig bakom och ge regeringen till känna.

12 Arbetskraftsinvandringen och spårbyte

Arbetskraftsinvandringen har historiskt varit positiv för Sverige och bidragit till vårt lands utveckling. I modern tid berättar ny statistik från SCB att i dag, tio år efter den stora flyktingvågen 2015, så har 82 procent av de ensamkommande barnen och ungdomarna som stannat i Sverige en sysselsättning. Även om dessa personer inte var arbetskraftsinvandrare visar det hur invandring på olika sätt kan tillföra mycket såväl för den enskilde som kommer hit och får arbeta som för svensk ekonomi och svensk arbetsmarknad.

Den 1 april 2025 avskaffade regeringen systemet med s.k. spårbyte, dvs. möjligheten att ansöka om uppehållstillstånd för arbete inifrån landet efter avslag på asylansökan.

Avskaffandet påverkar alla som hade fått, eller ansökt om, arbetstillstånd efter avslag på tidigare asylansökan, samt medsökande familjemedlemmar. Konsekvenserna inkluderar att tusentals asylsökande som fått jobb under asylprocessen, och har en lön över 28 480 kronor per månad (nuvarande inkomstkrav), kommer att utvisas. Dessa etablerade arbetstagare och deras familjer tvingas nu lämna landet, vilket kan få långtgående konsekvenser. Många riskerar nu att bli papperslösa och försättas i en rättslig och humanitär limbosituation.

Vänsterpartiet röstade nej till förslaget om att avskaffa spårbytet (mot. 2024/25:92). Vi är kritiska till den utveckling som skett under senare år som inneburit försämrade möjligheter för asylsökande att arbeta. Avskaffandet av spårbyte går i samma riktning. Att neka uppehållstillstånd till personer som befunnit sig lagligt i Sverige under sin ansökningsprocess och som under tiden etablerat sig på arbetsmarknaden leder inte bara till stort lidande för individen, det kommer också att innebära förlust av viktig arbetskraft inom exempelvis vård- och byggbranschen. Vänsterpartiet menar att det är samhälls-ekonomiskt orimligt att en person som har etablerat sig på arbetsmarknaden ska behöva lämna landet och sin anställning och ansöka om uppehållstillstånd utifrån. Människor som på grund av så kallade praktiska verkställighetshinder har svårt att resa till sitt hemland, för att där ansöka om arbetstillstånd, kommer att drabbas särskilt hårt av att möjligheten till spårbyte tagits bort. Risken att många i stället kommer att exploateras på den papperslösa arbetsmarknaden är stor.

Regeringen bör med omedelbar verkan återinföra möjligheten till spårbyte. Detta bör riksdagen ställa sig bakom och ge regeringen till känna.

I Vänsterpartiets motion Ordning och reda på arbetsmarknaden (mot. 2025/26:307) utvecklar vi vår politik kring arbetskraftinvandring ytterligare.

Tony Haddou (V)

Hanna Gunnarsson (V)

Maj Karlsson (V)

Karin Rågsjö (V)

Jessica Wetterling (V)

Lotta Johnsson Fornarve (V)

Guðrun Nordborg (V)

Håkan Svenneling (V)